

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Et Besøg

Citation: Fibiger, Mathilde: ""Et Besøg"", i Fibiger, Mathilde: "*Et Besøg*", 1851, s. 33.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger02val-shoot-idm139950813908096/facsimile.pdf> (tilgået 26. oktober 2021)

Anvendt udgave: "Et Besøg"

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

Nogen ideeløse Talemaade end den ofte gjentagne „ulykkelig Kjærlighed," gives der neppe. Og dog hører man den atter og atter omtale og anføre som Marsagen til hele Livets „grand misère ouvert." Men jeg haaer at den Tid er nær, da man vil see denne Elendighed i sit rette Dags, og nævne den ved sit rette Navn: grand chimère, thi af intet er den opstaaet, intet er den, og til intet fører den. Den er altsaa en Modfatning til Kjærligheden som udgaet fra alt og fører til alt; den er Mangel paa Kjærlighed, thi dette er den eneste virkelige Ulykke: ikke at elske.

Kjærligheden maae jo have en Gjenstand, og det en Gjenstand som er elskværdig; thi med fuld Bevidsthed kan jo aldrig noget Menneske forelske sig i andet end det Gode og Skønne. — Men naar man nu elsker det Skønne hvor det ikke findes? Saa bliver man stuffet, erkjender at det var Idealet man tilbad i en falsk Form; Formen taber den indbildte Betydning, men Idealet taber ikke; var det virkelig det Gode og Skønne, saa vil det aabenbare sig for den trofaste Tilbeder, thi Ideen svæver ikke i Skyerne, man behøver ikke at valse til den — i den lever, ere og røres vi, og den giver sig tilkjende for os paa utallige Maader, og i utallige Stikelser. Men den vil ikke tages med Storm! Hvo der ikke vil vente paa den og arbejde for den, var det saa i 80,000 Aar, er den ikke værd. Den utaalmodige, begjærlige Attraa sliger den tilbage for, medens den affører sin Helighed

for den, der som Jacob er rede til at tjene for den Gæstedes Besiddelse, og saa, om han end bliver stuset naar Brøvetiden skulde være forbi, og faaer en Lea istedetfor en Rachel, ikke klager, ikke forfager, men begynder sit Arbeid forfra, og tjener ligesaa mange Aar endnu for sin Brud.

Men om nu det Tilfælde inbræffer: At Kjarlighedsens Gjenstand er et Menneske, der er den fuldkommen vord, men at den bliver ugjengjældt, — er den da ikke uslykkelig? Nei, thi i Længden bliver en oprigtig Kjarlighed aldrig ugjengjældt. Hvad der gjør os vordige til at elstes, maae jo være Kjarligheden i os selv, vor Idee. Thi da Kjarligheden er alt, kan den ikke have sin Gjenstand udenfor sig, der eksisterer jo intet, den kunde forelske sig i. Forelskelsen (i dette Ord's ideelle Betydning) bestaaer i at Kjarligheden finder sig selv igjen i Andre. Naar den da ikke bliver gjengjældt, maae det være fordi den ikke bliver gjenkjendt, men denne Misgjendelse kan ikke være evig, den maae vige for Erkjendelsen, der lærer os at finde det Guddommelige overalt, hvor det's Hjerte banker. Derfor er ugjengjældt Kjarlighed ikke uslykkelig!

Læve ikke at jeg taler som den Blinde om Karverne, at jeg vil bortraiksonnere den Sorg, der koster Menneskene de bitterste Aarer, at jeg vil afsotse dens Klager med et koldt: Det er ikke sandt! Læve I ikke at jeg veed hvad det vil sige, at alle Menneskene med al sin Kraft og Ald, og føle at man mangler Evne til at gjøre sig